

Pasaje din MANA

23 august

2Sam. 22:31:

31 Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite, Cuvântul Domnului este curățit; El este un scut pentru toți cei ce caută adăpost în El.

Ps. 9:9-10:

9 Domnul este scăparea celui asuprit, scăpare la vreme de necaz.

10 Cei ce cunosc Numele Tău se încred în Tine, căci Tu nu părăsești pe cei ce Te caută, Doamne!

Ps. 32:10:

10 De multe dureri are parte cel rău,

dar cel ce se încrede în Domnul este înconjurat cu îndurarea Lui.

Ps. 34:8,22:

8 Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El! ...

22 Domnul scapă sufletul robilor Săi și niciunul din cei ce se încred în El nu este osândit.

Prov. 3:5:

5 Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta!

Ier. 17:7-8:

7 Binecuvântat să fie omul care se

Încrede în Domnul și a cărui nădejde este Domnul!

8 Căci el este ca un pom sădit lângă ape, care-și întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură, când vine, și frunzișul lui rămâne verde; în anul secetei, nu se teme și nu încetează să aducă rod.

Mat. 21:21-22:

21 Drept răspuns, Isus le-a zis:

„Adevărat vă spun că, dacă veți avea credință și nu vă veți îndoii, veți face nu numai ce s-a făcut smochinului acestuia, ci, chiar dacă ați zice muntelui acestuia: ‘Ridică-te de aici și aruncă-te în mare’, se va face.

22 Tot ce veți cere cu credință, prin

rugăciune, veți primi.”

Marcu 9:23:

23 Isus a răspuns: „Tu zici: ‘Dacă poți.’ Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!”

Ioan 11:25-27:

25 Isus i-a zis: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.

26 Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?”

27 „Da, Doamne”, I-a zis ea, „cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.”

Rom. 3:19-- 5:2:

19 Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu.

20 Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.

21 Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege — despre ea mărturisesc Legea și Prorocii —

22 și anume neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio

deosebire.

23 Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.

24 Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.

25 Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui, căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu,

26 pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce

crede în Isus.

27 Unde este dar pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu, ci prin legea credinței.

28 Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.

29 Sau, poate, Dumnezeu este numai Dumnezeul iudeilor? Nu este și al neamurilor? Da, este și al neamurilor,

30 deoarece Dumnezeu este unul singur și El va socoti neprihăniți prin credință pe cei tăiați împrejur și tot prin credință și pe cei netăiați împrejur.

31 Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi

Întărim Legea.

4:1-25

1 Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam?

2 Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.

3 Căci ce zice Scriptura? „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”

4 Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat;

5 pe când celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care

o are el îi este socotită ca neprihănire.

6 Tot astfel și David numește fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit.

7 „Ferice”, zice el, „de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite!

8 Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!”

9 Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam credința „i-a fost socotită ca neprihănire”.

10 Dar cum i-a fost socotită? După sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când

era netăiat împrejur.

11 Apoi, a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință când era netăiat împrejur.

Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta

12 și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al aceluia care nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl nostru Avraam când nu era tăiat împrejur.

13 În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va

moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.

14 Căci, dacă moștenitori sunt cei ce se țin de Lege, credința este zadarnică și făgăduința este nimicită,

15 pentru că Legea aduce mânie; și unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege.

16 De aceea, moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie chezășuită pentru toată sămânța lui Avraam: nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege, ci și pentru sămânța aceea care are

credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor,

17 după cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.” El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții și care cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi.

18 Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.”

19 Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit — avea aproape o sută de ani — nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii.

20 El nu s-a îndoit de făgăduința lui

Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui

Dumnezeu,

21 deplin încredințat că El ce făgăduiește poate să și împlinească.

22 De aceea, credința aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire”.

23 Dar nu numai pentru el este scris că „i-a fost socotită ca neprihănire”,

24 ci este scris și pentru noi, cărora, de asemenea, ne va fi socotită,

nouă, celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos,

Domnul nostru,

25 care a fost dat din pricina

fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți

neprihăniți. ...

5:2

2 Lui îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.

Rom. 9:31-33:

31 pe când Israel, care umbla după o Lege care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta.

32 Pentru ce? Pentru că Israel n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte.

Ei s-au lovit de piatra de poticnire,

33 după cum este scris: „Iată că pun în Sion o piatră de poticnire și o stâncă de cădere, și cine crede în El nu va fi dat de rușine.”

Rom. 10:4-10:

4 Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El să poată căpăta neprihănirea.

5 În adevăr, Moise scrie că omul care împlinește neprihănirea pe care o dă Legea va trăi prin ea.

6 Pe când iată cum vorbește neprihănirea pe care o dă credința: „Să nu zici în inima ta: ‘Cine se va sui în cer?’ (Să coboare adică pe Hristos din cer.)

7 sau: ‘Cine se va coborî în adânc?’ (Să scoale adică pe Hristos din morți.)”

8 Ce zice ea deci? „Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta.” Și cuvântul acesta este

cuvântul credinței, pe care-l propovăduim noi.

9 Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.

10 Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire,

Gal. 3:1-29:

1 O, galateni nechibzuiți! Cine v-a fermecat pe voi, înaintea ochilor cărora a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit?

2 Iată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele Legii ați primit voi

Duhul ori prin auzirea credinței?

3 Sunteți așa de nechibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească?

4 În zadar ați suferit voi atât de mult? Dacă, în adevăr, e în zadar!

5 Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței?

6 Tot așa și „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire”.

7 Înțelegeți și voi dar că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință.

8 Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri prin credință, a vestit mai dinainte lui

Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.”

9 Așa că cei ce se bizuiesc pe credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.

10 Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii sunt sub blestem, pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.”

11 Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu prin Lege este învederat, căci „cel neprihănit prin credință va trăi”.

12 Însă Legea nu se întemeiază pe credință, ci ea zice: „Cine va face

aceste lucruri va trăi prin ele.”

13 Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris:

„Blestemat e oricine este atârnat pe lemn”,

14 pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit.

15 Fraților (vorbesc în felul oamenilor), un testament, chiar al unui om, odată întărit, totuși nimeni nu-l desființează, nici nu-i mai adaugă ceva.

16 Acum, făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui”. Nu zice: „Și semințelor” (ca și cum

ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale”, adică Hristos.

17 Iată ce vreau să zic: un testament pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită de Legea venită după patru sute treizeci de ani.

18 Căci dacă moștenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduință; și Dumnezeu printr-o făgăduință a dat-o lui Avraam.

19 Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină „Sămânța”, careia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin

îngerii, prin mâna unui mijlocitor.

20 Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe când Dumnezeu este unul singur.

21 Atunci oare Legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu?

Nicidecum! Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege.

22 Dar Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos.

23 Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită.

24 Astfel, Legea ne-a fost un

îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.

25 După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta.

26 Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus.

27 Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos.

28 Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.

29 Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.

Efes. 6:16:

16 Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău.

Evr. 4:1-10:

1 Să luăm dar bine seama ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu.

2 Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor, dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit.

3 Pe când noi, fiindcă am crezut,

intrăm în „odihna” despre care a vorbit El când a zis: „Am jurat în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea!” Măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii.

4 Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: „Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.”

5 Și aici este zis iarăși: „Nu vor intra în odihna Mea!”

6 Deci, fiindcă rămâne ca să intre unii în odihna aceasta și pentru că aceia cărora li s-a vestit întâi vestea bună n-au intrat în ea din pricina neascultării lor,

7 El hotărăște din nou o zi: „Astăzi”,

zicând, în David, după atâta vreme, cum s-a spus mai sus: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!”

8 Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihna, n-ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi.

9 Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu.

10 Fiindcă cine intră în odihna Lui se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.

Evr. 11:1-40:

1 Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.

2 Pentru că, prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie.

3 Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.

4 Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.

5 Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.

6 Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.

7 Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință.

8 Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce.

9 Prin credință a venit și s-a așezat

el în țara făgăduinței ca într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună-moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe.

10 Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.

11 Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credincioșia Celui ce-i făgăduise.

12 De aceea, dintr-un singur om, și încă un om aproape mort, s-a născut o sămânță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra.

13 În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ.

14 Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii.

15 Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea.

16 Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate.

17 Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la

Încercare, el, care primise
făgăduințele cu bucurie, a adus
jertfă pe singurul lui fiu!

18 El căruia i se spusese: „În Isaac
vei avea o sămânță care-ți va purta
numele!”

19 Căci se gândea că Dumnezeu
poate să învieze chiar și din morți:
și, drept vorbind, ca înviat din morți l-
a primit înapoi.

20 Prin credință a dat Isaac lui Iacov
și Esau o binecuvântare care avea în
vedere lucrurile viitoare.

21 Prin credință Iacov, când a murit,
a binecuvântat pe fiecare din fiii lui
Iosif și „s-a închinat, rezemat pe
vârful toiagului său”.

22 Prin credință a pomenit Iosif,

când i s-a apropiat sfârșitul, de ieșirea fiilor lui Israel din Egipt și a dat porunci cu privire la oasele sale.

23 Prin credință a fost ascuns Moise trei luni de părinții lui când s-a născut, pentru că vedeau că era frumos copilul și nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului.

24 Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon,

25 ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului.

26 El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile

Egiptului, pentru că avea ochii
pironiți spre răsplătire.

27 Prin credință a părăsit el Egiptul
fără să se teamă de mânia
împăratului, pentru că a rămas
neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel
ce este nevăzut.

28 Prin credință a prăznuit el
Paștele și a făcut stropirea sângelui,
pentru ca Nimicitorul celor întâi
născuți să nu se atingă de ei.

29 Prin credință au trecut ei Marea
Roșie ca pe uscat, pe când egiptenii,
care au încercat s-o treacă, au fost
înghițiți.

30 Prin credință au căzut zidurile
Ierihonului după ce au fost ocolite
șapte zile.

31 Prin credință n-a pierit curva Rahav împreună cu cei răzvrătiți, pentru că găzduise iscoadele cu bunăvoință.

32 Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Iefta, de David, de Samuel și de proroci!

33 Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor,

34 au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe.

35 Femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați; unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea și au fost chinuiți.

36 Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare,

37 au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuiți, au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prizoniți, munciți —

38 ei, de care lumea nu era vrednică —, au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului.

39 Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-

au primit ce le fusese făgăduit,
40 pentru că Dumnezeu avea în
vedere ceva mai bun pentru noi, ca
să n-ajungă ei la desăvârșire fără
noi.

Iac. 2:1-26:

1 Frații mei, să nu țineți credința
Domnului nostru Isus Hristos,
Domnul slavei, căutând la fața
omului.

2 Căci, de pildă, dacă intră în
adunarea voastră un om cu un inel
de aur și cu o haină strălucitoare și
intră și un sărac îmbrăcat prost

3 și voi puneți ochii pe cel ce poartă
haina strălucitoare și-i ziceți: „Tu
șezi în locul acesta bun!” și apoi

ziceți săracului: „Tu stai acolo în picioare!” sau: „Șezi jos la picioarele mele!”,

4 nu faceți voi oare o deosebire în voi înșivă și nu vă faceți voi judecători cu gânduri rele?

5 Ascultați, preaiubiții mei frați: n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?

6 Și voi înjosiți pe cel sărac! Oare nu bogații vă asupresc și vă târăsc înaintea judecătoriilor?

7 Nu batjocoresc ei frumosul nume pe care-l purtați?

8 Dacă împliniți Legea

împăratească, potrivit Scripturii: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”, bine faceți.

9 Dar, dacă aveți în vedere fața omului, faceți un păcat și sunteți osândiți de Lege ca niște călcători de lege.

10 Căci cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă se face vinovat de toate.

11 Căci Cel ce a zis: „Să nu preacurvești” a zis și: „Să nu ucizi.” Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al Legii.

12 Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o Lege a slobozeniei:

13 căci judecata este fără milă

pentru cel ce n-a avut milă; dar mila biruiește judecata.

14 Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască?

15 Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele

16 și unul dintre voi le zice: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!” fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi?

17 Tot așa și credința, dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși.

18 Dar va zice cineva: „Tu ai credința, și eu am faptele.” Arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi

arăta credința mea din faptele mele.

19 Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci, dar și dracii cred... și se înfioară!

20 Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?

21 Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar?

22 Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită.

23 Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire” și el a fost numit

„prietenu lui Dumnezeu”.

24 Vedeți dar că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință.

25 Tot așa, curva Rahav n-a fost socotită și ea neprihănită prin fapte când a găzduit pe soli și i-a scos afară pe altă cale?

26 După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă.

Ps. 6:9-10:

9 Domnul îmi ascultă cererile și
Domnul îmi primește rugăciunea!

10 Toți vrăjmașii mei vor fi acoperiți
de rușine și cuprinși de spaimă; într-o clipă vor da înapoi, acoperiți de

rușine.

Ps. 31:24:

24 Fiți tari și îmbărbătați-vă inima,
toți cei ce nădăjduiți în Domnul!

Ps. 33:18:

18 Iată, ochiul Domnului privește
peste cei ce se tem de El, peste cei
ce nădăjduiesc în bunătatea Lui,

Ps. 43:5:

5 Pentru ce te mârnești, suflete, și
gemi înăuntrul meu? Nădăjduiește
în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda:
El este mântuirea mea și Dumnezeul
meu.

Ps. 71:5,14:

5 Căci Tu ești nădejdea mea,
Doamne Dumnezeule! În Tine mă
încred din tinerețea mea. ...

14 Și eu voi nădăjdui pururea, Te voi
lăuda tot mai mult.

Ps. 119:74,81,116,166:

74 Cei ce se tem de Tine mă văd și
se bucură, căci nădăjduiesc în
făgăduințele Tale. ...

81 Îmi tânjește sufletul după
mântuirea Ta: nădăjduiesc în
făgăduința Ta. ...

116 Sprijină-mă, după făgăduința
Ta, ca să trăiesc și nu mă lăsa de
rușine în nădejdea mea! ...

166 Eu nădăjduiesc în mântuirea Ta,

Doamne, și împlinesc poruncile Tale.

Fapte 23:6:

6 Pavel, ca unul care știa că o parte din adunare erau saduchei, iar alta farisei, a strigat în plin sobor:
„Fraților, eu sunt fariseu, fiu de fariseu; din pricina nădejzii în învierea morților sunt dat în judecată.”

Fapte 24:14-15:

14 Îți mărturisesc că slujesc
Dumnezeului părinților mei după
Calea pe care ei o numesc partidă;
eu cred tot ce este scris în Lege și în
Proroci
15 și am în Dumnezeu nădejdea

aceasta, pe care o au și ei înșiși, că va fi o înviere a celor drepti și a celor nedrepti.

Fapte 26:6-7:

6 Și acum sunt dat în judecată pentru nădejdea făgăduinței pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri
7 și a cărei împlinire o așteaptă cele douăsprezece seminții ale noastre, care slujesc necurmat lui Dumnezeu, zi și noapte. Pentru această nădejde, împărate, sunt pârât eu de iudei!

Rom. 5:2-5:

2 Lui îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare

de har în care suntem și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.

3 Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm că necazul aduce răbdare,

4 răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea.

5 Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.

Rom. 8:24:

24 Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede nu mai este nădejde, pentru că ce se vede se mai poate nădăjdui?

Rom. 12:12:

12 Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruiți în rugăciune.

Rom. 15:4,13:

4 Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde. ...

13 Dumnezeuul nădejdiei să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!

Efes. 1:18:

18 și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți

Col. 1:5,23,27:

5 din pricina nădejdiei care vă așteaptă în ceruri și despre care ați auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei, ...

23 negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel. ...

27 cărora Dumnezeu a voit să le

facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume Hristos în voi, nădejdea slavei.

1 Tes. 1:3:

3 căci ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de osteneala dragostei voastre și de tăria nădejzii în Domnul nostru Isus Hristos!

1 Tes. 5:8:

8 Dar noi, care suntem fii ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei și să avem drept coif nădejdea mântuirii.

Tit 2:13:

13 așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos.

Evr. 6:11,18-19:

11 Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, ...
18 pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înaintea,
19 pe care o avem ca o ancoră a

sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntrul Templului,

1 Pet. 1:3,13,21:

3 Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie ...

13 De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos. ...

21 care, prin El, sunteți credincioși în Dumnezeu, care L-a înviat din morți și l-a dat slavă, pentru ca credința și

nădejdea voastră să fie în
Dumnezeu.

1 Ioan 3:3:

3 Oricine are nădejdea aceasta în El
se curățește, după cum El este curat.

Ioan 3:16:

16 Fiindcă atât de mult a iubit
Dumnezeu lumea, că a dat pe
singurul Lui Fiu, pentru ca oricine
crede în El să nu piară, ci să aibă
viața veșnică.

Ioan 17:23,26:

23 Eu în ei și Tu în Mine —, pentru ca
ei să fie în chip desăvârșit una, ca
să cunoască lumea că Tu M-ai

trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit
pe Mine. ...

26 Eu le-am făcut cunoscut Numele
Tău și li-L voi mai face cunoscut,
pentru ca dragostea cu care M-ai
iubit Tu să fie în ei și Eu să fiu în ei.”

Rom. 5:8:

8 Dar Dumnezeu Își arată dragostea
față de noi prin faptul că, pe când
eram noi încă păcătoși, Hristos a
murit pentru noi.

Ioan 10:11,15:

11 Eu sunt Păstorul cel bun.

Păstorul cel bun își dă viața pentru
oi. ...

15 așa cum Mă cunoaște pe Mine

Tatăl și cum cunosc Eu pe Tatăl, și Eu Îmi dau viața pentru oile Mele.

Ioan 13:1,34:

1 Înainte de Praznicul Paștelor, Isus, ca Cel care știa că l-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl și fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt. ...

34 Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.

Ioan 21:17:

17 A treia oară i-a zis Isus: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?” Petru s-a întristat că-i zisese a treia oară: „Mă iubești?” Și l-a răspuns: „Doamne, Tu

toate le știi, știi că Te iubesc.” Isus i-a zis: „Paște oile Mele!

1 Cor. 13:1-13:

1 Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor.

2 Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.

3 Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la

nimic.

4 Dragostea este îndelung
răbdătoare, este plină de bunătate,
dragostea nu pizmuiește, dragostea
nu se laudă, nu se umflă de mândrie,

5 nu se poartă necuviincios, nu
caută folosul său, nu se mânie, nu
se gândește la rău,

6 nu se bucură de nelegiuire, ci se
bucură de adevăr,

7 acoperă totul, crede totul,
nădăjduiește totul, suferă totul.

8 Dragostea nu va pieri niciodată.
Prorociile se vor sfârși; limbile vor
înceta; cunoștința va avea sfârșit.

9 Căci cunoaștem în parte și
prorocim în parte,

10 dar, când va veni ce este

desăvârșit, acest „în parte” se va sfârși.

11 Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc.

12 Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.

13 Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea, dar cea mai mare dintre ele este dragostea.